

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Пловдив , 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на десети май, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Мария П. Петрова
Стоян Ат. Германов

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20215000500205 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №260550 от 16.12.2020г., постановено по гр.дело №1568/2018г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, е отхвърлен иска на КЛ. ЮРГ. МЮЛ., роден на ...г., гражданин на Федерална Република *****живущ в гр.Щ. ..., И. Д. 35, със съдебен адрес: ..., адв.В.В., да се признае за установено по отношение на ответника Б. ИЛ. П., ..., със съдебен адрес: гр...., адв.С.К., че ищецът е собственик на лек автомобил марка „М.“, с оригинален номер на рама ..., иззет като веществено доказателство по ДП №...г. по описа на отдел „КП“ ОД на МВР П., с рег.№ ..., съгласно приетата от РП-Пловдив регистрация по регистрационни табели на автомобила при изземването му, и КЛ. ЮРГ. МЮЛ., роден на ...г., гражданин на Федерална Република *****живущ в гр.Щ. ..., И. Д. 35, със съдебен адрес: ..., адв.В.В., е осъден да заплати на Б. ИЛ. П., ..., със съдебен адрес: гр....,

адв.С.К., сумата от 1411,60лв. – разноси в производството.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят КЛ. ЮРГ. МЮЛ., който чрез пълномощника си адв.В.В. го обжалва с конкретни доводи за неправилност относно преценката на събраните доказателства, установената посредством тях фактическа обстановка и формираните правни изводи досежно собствеността върху процесния лек автомобил и претендира за отмяната му, уважаване на иска по същество и присъждане на направените пред двете съдебни инстанции разноси.

Въззиваемата страна Б. ИЛ. П. е депозирал чрез пълномощника си адв.Л.Ц. писмен отговор на въззивната жалба със съображения за нейната неоснователност, подкрепящи приетото от първоинстанционния съд, и искане обжалваното решение да бъде потвърдено и да се присъдят разноси.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

В исковата молба, уточняващите я молби вх.№24657/17.08.2018г. и вх. №36101/06.12.2018г. и уточненията в съдебно заседание на 17.12.2019г. ищецът КЛ. ЮРГ. МЮЛ. твърди да е собственик на лек автомобил марка „М.“ с рег.№ ... по регистрационните табели, с които е иззет като веществено доказателство, и оригинален номер на рама ..., закупен от него във Федерална Република *****град К., от лизингова компания „Л. В.“, и регистриран на негово име на 04.06.2003г. На 28.08.2005г. автомобила бил откраднат от него в гр.З., Р.Х.. Във връзка с подправката на идентификационния номер на рамата на ..., допълнително набит чрез заличаване на последните цифри от оригиналния, било образувано ДП №...г. по описа на Отдел „КП“ ОДМВР-П. срещу неизвестен извършител за престъпление по чл.345а,ал.1 от НК. Както той, така и ответникът Б.П., който претендирал да е собственик на автомобила по силата на пълномощно, издадено му от немската фирма „...“, на която при неустановени обстоятелства бил регистриран след неговата кражба, подавали на основание чл.111,ал.2 от НК молби до Районна прокуратура-Пловдив да им бъде върнат. Молбите били оставяни без уважение с единствения мотив, че е налице спор за собственост между две

лица, чието решаване не е в правомощията на Прокуратурата, и постановленията за отказите били потвърждавани при обжалването им с определения на Районен съд-Пловдив. При така изложените обстоятелства, включително досежно правният интерес, ищецът претендира да бъде признато по отношение на ответника, че е собственик на процесния лек автомобил. Предявеният иск е положителен установителен за право на собственост върху движима вещ с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК.

С отговора на исковата молба ответникът Б.П. е възразил по допустимостта на иска. Поддържал е искът да е предявен спрямо ненадлежна процесуално легитимирана страна в негово лице и при липса на правен интерес, тъй като той не е предявявал претенции относно собствеността върху процесния автомобил, а пълномощното от фирма „...“ да е издадено в полза на представляваното от него юридическо лице с фирма „В.С.Г.“ООД и именно в качеството си на управител на дружеството да е управлявал автомобила и в същото качество да е оспорил собствеността на ищеца. Счита иска за недопустим и като предявен след изтичане на преклузивния срок по чл.78,ал.2 от ЗС повече от три години от датата на кражбата. Оспорил е иска и по същество досежно твърденията на ищеца във връзка с придобиване на собствеността върху процесния автомобил.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е приел въз основа на събраните по делото доказателства да не се установява по категоричен начин нито идентичност между регистрирания на името на ищеца, откраднатия и иззетия като веществено доказателство лек автомобил, нито ищецът да е придобил собствеността върху му на поддържаното от него основание, по които решаващи съображения е отхвърлил иска.

С оглед служебните си правомощия по чл.269 от ГПК настоящата инстанция намира обжалваното първоинстанционно решение за допустимо като постановено по допустим иск.

Касае се за спор с международен елемент, налагащ служебна проверка на международната компетентност, съгласно чл.28 от КМЧП. Юрисдикцията по спора за собственост следва да се определи по Регламента на Съвета /ЕО/ №1215/2012 от 12.12.2012г. на Европейския парламент и на Съвета относно

компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, който е с приоритет спрямо нормите на вътрешното ни законодателство. С чл.4 от Регламента е уредена общата компетентност, според която компетентен е съда по местоживеенето на ответника, а с чл.7 е предвидена специална компетентност, която е изборна и посредством нея е дадена възможност за предявяване на иска в друга държава-членка, различна от тази, в която ответникът има местоживеене. В конкретния случай ищецът е предявил иска съобразно общата компетентност по чл.4 от Регламента, компетентен да разгледа спора при която е българският съд. В унисон с това е и предвидената от чл.4,ал.1,т.1 от КМЧП обща компетентност на българските съдилища, както и регламентираната в чл.12,ал.2 от Кодекса по искове за вещни права върху движими вещи, какъвто е предявеният, приложима, освен в общата хипотеза, и когато вещите се намират в Р.Б., както в случая.

Искът, противно на застъпването от ответника с отговора на исковата молба, е предявен спрямо надлежна пасивно процесуално легитимирана страна и при наличие на правен интерес. Пазенето на веществени доказателства по делото принципно, съгласно чл.111,ал.1 от НПК, трае до приключване на наказателното производство. По изключение те могат да бъдат върнати на правоимащите, от които са отнети, и преди да завърши наказателното производство, ако това няма да затрудни разкриването на обективната истина и не са предмет на административно нарушение, съгласно чл.111,ал.2 от НПК. Правоимащо лице е не само собственикът на вещите, но и всяко лице, което е упражнявало фактическа власт върху им на правно основание към датата на тяхното изземване. В случай, че възникне спор за правото, от което произтича упражняването на фактическата власт върху вещите, те се пазят докато решението на гражданския съд влезе в сила, според чл.113 от НПК. За възникването на правен спор е определящо обективизирането на такъв пред съответния орган, който го констатира служебно или по инициатива на спорещите. В такава насока са и разясненията по Тълкувателно решение №2 от 12.11.2014г. по тълк.дело №2/2014г. на ОСНК на ВКС. В тази връзка по настоящото дело от постъпилото писмо вх. №23128/30.07.2018г. на Районна прокуратура-Пловдив, приложените молби от страните за връщане на процесния автомобил, постановления за отказ и

съдебни определения за потвърждаването им, се установява, че автомобилът е иззет, без данни от кого, като веществено доказателство по ДП №...г. по описа на Отдел „КП“ при ОДМВР-П., спряно с постановление на Районна прокуратура-Пловдив от 18.02.2011г., по което за първи път на 13.06.2011г. е подадена молба от ответника П., а на 04.06.2012г. от ищеца М., за връщане на автомобила, последвани от други техни молби след постановления отказ. Ищецът е претендирал връщането като собственик, а ответникът като фактически ползвател в качеството му на управител на „В.С.Г.“ООД въз основа на пълномощно от действителния собственик на автомобила – немска фирма със седалище в гр.Л., Г.. Пълномощното за управление на МПС не е изрично нормативно уредено. Такова се издава във връзка със съществуващи между упълномощителя и упълномощения различни правоотношения като например по предварителен договор за покупко-продажба, договор за лизинг, заем за послужване и други, по които е постигната уговорка за предаване на фактическата власт върху автомобила от неговия собственик. Дори страна по тях да е юридическо лице, ползването на автомобила по предназначение се осъществява от физическото лице-водач, на което е възложено фактическото управление на същия било в качеството му на служител на дружеството, било като изрично упълномощено от него или от собственика-упълномощител, тъй като пълномощното за управление практически легитимира ползвателя/водача като правоимащ пред органите на реда и е от значение за правната сигурност при определяне на кръга лица и ангажиране на персоналната отговорност при извършване на нарушения на правилата за движение по пътищата и произтичащи от тях вреди. При тези обстоятелства ответникът е процесуално легитимиран да отговаря по предявения иск, с оглед твърденията в исковата молба, с които такава е обоснована, и събраните в подкрепа на тях доказателства за претенциите му за връщане на автомобила като на правоимащ, на когото в качеството му на управител на „В.С.Г.“ООД е възложено управлението на процесния автомобил и с когото като физическо лице Прокуратурата е приела да е налице спор за правото, от което произтича упражняването на фактическата власт върху му, като мотив за постановените от нея и съдебно потвърдени откази. С оглед на тях и обстоятелството, че наказателното производство не е приключило, но връщането на автомобила не би затруднило разкриването на обективната истина по ДП №...г. и същият не е предмет на административно нарушение, според както е удостоверено

посредством цитираното писмо на РП-Пловдив, налице е и правен интерес от предявяване на иска, с уважаването на който ищецът би постигнал целения резултат да получи фактическата власт върху автомобила в качеството му на негов собственик.

Тригодишният срок по чл.78,ал.2 от ЗС, на който се е позовал ответникът с отговора на исковата молба, дори и да се приеме за преклузивен, както настоява, е меродавен при иск на собственика на открадната или загубена вещ спрямо добросъвестния владелец на същата – владеещият на правно основание, годно да го направи собственик, без да знае, че праводателят му не е собственик на вещта, тъй като с изтичането му собственикът изгубва възможността да ревандикира вещта, респективно правото си на собственост, а за владелеца се открива възможността да я придобие по давност в срока по чл.80,ал.1 от ЗС. В настоящия случай искът е предявен от собственика, но не спрямо добросъвестен владелец, нито правоприемник на същия, а спрямо ползвател, поради което не е налице сочената от ответника хипотеза.

По същество от страна на ищеца е представено в оригинал на немски език и в превод на български език свидетелство за регистрация на МПС, според което на 04.06.2003г. е регистрирано за пускане в движение превозното средство с рег.№ ... на името на ищеца М., представляващо лек автомобил К., произведен от Д.К., с номер на рама ..., спряно от движение на 16.09.2005г. С писмо от 21.01.2008г. лизингова компания „Л. В.“-К. изпраща на ищеца М. след изплащане на задължението по договор за лизинг №.../... - МПС М. Б. ... с номер на рамата: „.....“, откраднат на 28.08.2005г., свидетелство за регистрация на превозното средство. Договорът за лизинг не е представен по делото. Според писмо от 07.09.2010г. и писмо от 10.09.2010г. на Началника на Отдел „НЦБ-И.“ - Дирекция „М.о.п.с.“ при МВР, по данни от И.-В., Г. и И.-З., Х., лек автомобил М. SL..., с рама ..., двигател №..., немски рег. № ..., застрахован срещу всички рискове в „А.І.“, е бил обявен за откраднат в З., Х., на 28.08.2005г., от паркинга на хотел „Ц.“, в който собственикът К.М. е бил отседнал със съпругата си, като в момента на кражбата всички документи на МПС са били в автомобила, и е спрян от движение на 17.03.2007г. С изпратено по факс на 03.07.2013г. писмо от Акционерно застрахователно дружество „А.“ до ищеца М. е потвърдено, че

превозното средство с рег.№ ... е било застраховано от 01.01.2004г. и застрахователната премия е била изплатена, като, поради кражба на превозното средство, договорът е бил прекратен, респективно сторниран. Според изисканите от съда данни, обективирани в писмо вх. №32366/04.11.2019г. на Районна прокуратура-Пловдив, и съдържащите се в постановленията за отказ за връщане на автомобила, с протокол за оглед на местопроизшествие от 07.08.2010г. е бил иззет лек автомобил „М.“ с рег. № ..., ведно с контактен ключ и немско свидетелство за регистрация в две части, при представянето му в Сектор „П.п.“ при ОДМВР-П., но не е било посочено лицето, което го е представило, като в хода на разследването по образуваното срещу неизвестен извършител за престъпление по чл.345а,ал.1 от НК ДП №...г. по описа на Отдел „КП“ при ОДМВР-П. била извършена химическа експертиза, според чието заключение по представения Протокол №544 от 10.08.2010г., иззетият автомобил има наличен номер на рамата ..., който е изпълнен с неоригинален шрифт, допълнително набит след заличаване на оригиналния, а оригиналният номер на рамата е ..., както и номерът на двигателя – ..., е неоригинален, допълнително набит след заличаване на оригиналния, който последен не се установява. В първоинстанционното производство е прието представено на 09.07.2020г. заключение по Протокол №1276/01.07.2020г. на съдебно-химическа експертиза, според което при изследването на представения лек автомобил „М. СЛ ...АМГ“, с рег.№..., черен на цвят, е констатирано, че номерът на рамата ... е изпълнен с нестандартен шрифт и след многократни обработки и проявявания е установен оригиналният номер ..., като производствената табела с посочен на нея номер на рама ... не е оригинална, а при извършената чрез диагностично устройство диагностика на команден блок на автомобила е установено, че той е с номер на рама .... Посочено е също, че номерът на двигателя – ..., е изпълнен с неоригинален шрифт. Прието е в първоинстанционното производство и заключение от 18.06.2020г. на съдебна автотехническа експертиза за идентификацията на автомобила по ключовете, находящи се в държане на ищеца, и по иззетия ключ. Експертизата е изследвала единствено представения с молба вх.№659/09.01.2020г. на ищеца ключ „А“, по който, след извършен технически оглед и справки и опит за разчитането му в сервизната база на марката „М.-Б.“ на „С.С.“ЕАД-гр.П., Р., е установено, че няма техническа възможност за сдвояване на ключа с устройство, освен чрез

транспондера на автомобила, за който е предназначен, през OBD-буксата на автомобила и компютърния му модул, където се съхранява неговия електронен VIN, оборудване и продуктови кодове, след което получените електронни данни се разчитат и сравняват с реалните продуктови номера, означени на характерни места в автомобила, т.е. не може да бъде извлечена информация от ключа посредством сервизно и/или друго външно устройство. Посочено е, че VIN /идентификационният номер на автомобила/ съставлява сам по себе си досие на автомобила, съставено още при неговото производство, съдържащо информация за определяне на автентичност чрез описване времето на производство, вид модел, а по цялостния номер може да се определи и заложеното и отразено оборудване от производителя. Чрез съпоставка на двата VIN номера - ... и ..., определящи описано оборудване в идентификационната карта за всеки един от автомобилите, за който са предназначени, експертизата е установила разлика в оборудването, която е достатъчно условие за определяне на автентичност при съпоставяне чрез технически оглед на наличния автомобил на описаното в идентификационните карти и неговото реално оборудване. Такова съпоставяне не е поискано от страните посредством допълнителна задача към автотехническата експертиза. По делото са приети свидетелство за регистрация част I и регистрационен талон част II в превод от немски на български език за автомобила „М.-Б.“ с рег.№ ... и идентификационен номер ..., в които е посочена дата на първа регистрация 19.08.2005г. на името на „Д-Т... Г...Х. Г...Х“, издадено на 12.05.2010г. от Окръжен съвет, Окръг Л.. В свидетелството е посочено, че притежателят му не се легитимира като собственик на превозното средство. Посочена е дата на разрешително за движение 28.06.2005г. Не са посочени документите и основанията за извършване на регистрацията. В тази връзка по молба вх.№36443/10.12.2018г. на ответника и по реда на Регламент /ЕО/ 1206/2011г. са изискани от Службата по регистрация на моторни превозни средства-гр.Л. документите, с които фирмата „Д-Т... Г...Х. Г...Х“ е извършила регистрацията, както и документите, с които праводателят ѝ е регистрирал автомобила. В отговор е постъпило писмо от Община-Л., Служба по реда и сигурността, Спец.служба по регистрация на МПС, според което при проверката било установено, че автомобил с рег.№ ... не е бил регистриран в базата данни на Регистъра на МПС на Община-Л.. На 31.05.2007г. фирмата „Д-Т... Г...Х.“ООД е издала

приложеното пълномощно, в което липсва подпис и посочване на лицето, чрез което е извършено упълномощаването на фирма „В.С.Г.“ООД, Б. ИЛ. П., като външен представител, с правото самостоятелно да управлява автомобила с рег.№ ... и идент. № ..., регистриран на името на фирма „Д-Т... Г...Х.“ООД на 31.05.2007г. с посочена дата на първа регистрация 19.08.2005г., в страната и чужбина с изброяване на конкретни държави, както и с правото на представителство пред всички застрахователни дружества в изброените държави и получаване на суми в брой при застрахователни събития, а също и с правото да извършва сделки /отдаване под наем, аренда, продажба на трети лица и на себе си/ с автомобила.

При така събраните доказателства настоящата инстанция в унисон с доводите на жалбоподателя и противно на приетото от окръжния съд намира за установена идентичността на регистрираният на името на ищеца автомобил с обявления за откраднат, както и с посочения в регистрационния талон на името на фирма „Д-Т... Г...Х. Г...Х“ и в пълномощното в полза на ответника, а също и с автомобила, иззет като веществено доказателство по ДП №...г. Този извод се обосновава с обстоятелството, на което акцентира и жалбоподателят, че основният идентификационен белег на моторното превозно средство е неговият VIN, който съставлява уникален за всяко моторно превозно средство код, съдържащ информация за производителя, времето на производство и характеристиките на автомобила. Същият се съставя още при производството на автомобила, не подлежи на промяна и се нанася чрез набиване в метала върху неразглобяемите части от шасито, именно за да служи за неговата идентификация, дори и при промяна на оборудването. В тази връзка посредством неоспореното заключение на съдебно-химическата експертиза, което съдът възприема като обективно и кореспондиращо на останалите данни по делото, по категоричен начин се установява, че иззетият като веществено доказателство автомобил е с оригинален номер на рама ..., с какъвто фигурира в свидетелството за регистрация на ищеца и в данните от И. по повод обявяването му за откраднат, като този номер е бил подправен на ... чрез допълнително набиване след заличаване на оригиналния, с какъвто фигурира в свидетелството за регистрация на фирмата „Д-Т... Г...Х.“ и в пълномощното на ответника. Установяването на оборудването е безпредметно, доколкото същото подлежи на подмяна и евентуалното

различие на наличното такова в иззетия автомобил със заложеното от производителя като информация, съдържаща се във VIN кода, не би могло да опровергава извода за идентичност.

Регистрацията на процесния автомобил на името на ищеца е извършена въз основа на договор за лизинг и след изплащане на задължението по него му е предаден регистрационния талон. Макар и договорът за лизинг да не е представен по делото, съществуването на такъв се потвърждава от писмото на лизинговата компания „Л. В.“-К. от 21.01.2008г. Същото е адресирано до ищеца като физическо лице чрез изписване на неговите имена, а не до фирма, каквото е бланковото съдържание на писмото, на което неправилно окръжният съд е акцентирал. В него договорът за лизинг е индивидуализиран по номер /№.../.../ и предмет като отнасящ се именно до процесния автомобил, независимо, че номерът на рамата е посочен непълно само с последните пет цифри /„.....“/, с оглед и на останалите визири в писмото характеристики да се касае за „М. Б. ...“, който да е откраднат на 28.08.2005г., каквито са и данните на И.. Противно на доводите на въззиваемия, с това писмо е изпратено на ищеца свидетелството за регистрация, извършена още през 2003г., когато автомобила е пуснат в движение, на негово име, което също навежда към този момент той да е бил лизингополучател по лизинговия договор, на когото в това му именно качество е регистриран автомобила и е предоставено ползването му. Соченото от въззиваемия обстоятелство, че свидетелството се намира в държане на ищеца не противоречи на данните от И., че към момента на кражбата през 2005г. всички документи са били в автомобила, тъй като то му е било предадено впоследствие през 2008г. след като е изплатил изцяло лизинговото си задължение. Установи се посредством писмото на Акционерно застрахователно дружество „А.“ от 03.07.2013г. до ищеца М. процесният автомобил да е бил и застрахован от 01.01.2004г. – началото на следващата датата на регистрацията на пускането му в движение на 04.06.2003г. календарна година, застрахователната премия по който да е била изплатена.

По силата на чл.65,ал.1 и ал.2 от КМЧП придобиването и прекратяването на вещни права и на владение се уреждат от правото на държавата по местонахождението на вещта по време на извършване на действието или настъпване на обстоятелството, които обуславят

придобиването и прекратяването, а придобиването по давност се урежда от правото на държавата, в която вещта се е намирала в момента на изтичането на срока на придобивната давност, като времето на владение в друга държава се зачита. Тъй като договорът за лизинг, на който ищецът основава правото си на собственост, е сключен във Федерална Република *****то приложение относно придобиването му намира немското право. В тази връзка и в съответствие с разпоредбите на чл.43 от КМЧП и на Европейската конвенция за обмен на правна информация между държави първоинстанционният съд е изискал данни за съдържанието на немското право по въпросите относно придобиването на право на собственост върху движима вещ /моторно превозно средство/. Такива са постъпили от Федерално министерство на правосъдието и защитата на потребителите. Така, според приложените на листове 208-211 на немски език и на листове 216-220 в превод на български език данни и съгласно извършения с експертиза от 02.03.2020г. по делото превод, според § 929,изр.1 и изр.2 от Гражданския кодекс, за прехвърляне на собствеността върху движима вещ е необходимо собственикът да предаде на приобретателя вещта и двамата да са съгласни, че собствеността следва да бъде прехвърлена, а, ако приобретателят е във владение на вещта, то е достатъчно съгласието за преминаване на собствеността /с „къса ръка“ без формалности/. Предаването може да бъде заместено и чрез предоставяне на посредственото владение, съгласно §930, което, според §868, предполага непосредствено владение на друго лице, което временно има право на владение спрямо собственика, който следва да има /условна/ претенция за връщане на вещта, и, ако тези предпоставки са налице, собственикът е посредствен владелец. Конкретно за лизинговия договор са изискани и приложени на листове 478-480 сведения, според които договорът за лизинг не е регламентиран съгласно германското право и е меродавно това, за което страните са се споразумели съгласно договора, като в допълнение съдебната практика прилага разпоредбите, регламентиращи договора за наем /§§535 и сл. от Гражданския кодекс/. В правната практика в Г. договорът за лизинг се характеризира с това, че лизингодателят предоставя на лизингополучателя лизинговата вещ за ползване срещу заплащане на лизингови вноски и финансира лизинговата вещ, като за срока на действие на договора лизингополучателят поема риска лизинговата вещ да се влоши, да стане неизползваема или да погине, поради което в договора за лизинг

обичайно се уговаря, че лизингодателят прехвърля на лизингополучателя претенциите, които има спрямо други лица във връзка с лизинговата вещ, но по принцип лизингодателят остава собственик на лизинговата вещ за срока на действие на лизинговия договор. Освен това, в договора за лизинг може да бъде уговорено право на изкупуване на лизинговата вещ /опция за закупуване/, съгласно което лизингополучателят би имал претенция за придобиване на лизинговата вещ при прекратяване на договора. В този случай в германското право се прави разграничение между облигационната сделка от една страна: договора за покупко-продажба при упражняване на опцията за закупуване, и от друга – изпълнението на сделката по прехвърляне на правото на собственост. В този случай са приложими цитираните вече норми на §929,изр.1 и изр.2, като съгласието за преминаване на собствеността не следва да е изразено изрично, а може да бъде дадено и чрез конклюдентно действие. Тези принципи важат и при продажбата на моторни превозни средства, при която като признак е от значение дали и кога продавачът /лизингодателят/ предава свидетелството за регистрация Част II на купувача /лизингополучателя/. Със задържането на свидетелството продавачът по правило изразява, че /все още/ не желае да се откаже от собствеността и иска да се предпази от неправомерни разпореждания на купувача с автомобила. По принцип най-късно към момента, в който покупната цена е изцяло платена и свидетелството за регистрация Част II е било предадено на купувача, собствеността върху автомобила преминава върху купувача. Изложението се отнася до обичайната съдебна практика, като меродавни при договора за лизинг винаги са действително сключените договорни споразумения между лизингодателя и лизингополучателя.

При тази нормативна уредба на германското право и даденото компетентно тълкуване на същата и правна практика, съгласно чл.44,ал.1 от КМЧП, и при съпоставка с установените по делото фактически обстоятелства, настоящата инстанция намира, че, макар и поради непредставяне на сключения между ищеца и лизинговата компания „Л. В.“ договор за лизинг, да липсва яснота относно съдържащите се в него конкретни уговорки, фактът, че след изплащане на задължението по договора с писмото от 21.01.2008г. тя му е изпратила свидетелството за регистрация на превозното средство, с което отношенията им по този договор са финализирани, сам по себе си сочи

на постигната помежду им уговорка за закупуване на процесния автомобил, реализирана при прекратяване на договора със сключване на изискуемия се нарочен договор за покупко-продажба, който е неформален по германското право и съгласието за продажбата по него може да бъде дадено и чрез конклюдентно действие, каквото несъмнено съставлява предаването на свидетелството за регистрация, с получаването на което от ищеца, на който към този момент владението на автомобила вече е било предадено, собствеността върху му е прехвърлена, съгласно §929 от германския Граждански кодекс. В свидетелството за регистрация на ищеца не е отразено изрично то да е Част II, така както е посочено в представеното от ответника, и същото е различно по форма, като в него липсва информация дали притежателят му се легитимира като собственик на превозното средство, каквато фигурира в представеното от ответника, както е констатирал и първоинстанционният съд. Следва да се има предвид, че образците на свидетелствата следва да съдържат данни, съгласно изискванията на Директива 1999/37/ЕО на Съвета от 29.04.1999г. относно документите за регистрация на превозни средства, която е изменена с Директива 2003/127/ЕО на Комисията от 23.12.2003г. и Директива 2014/46/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 03.04.2014г., с които промени в изискванията може да се обясни и различието в съдържанието и формата на двете издадени по различно време свидетелства. В тази връзка трябва да се отчете, че свидетелствата за регистрация се издават по образец, а не с произволно съдържание, при което обстоятелството, че в свидетелството на ищеца липсва каквото и да било обозначение за част/части, сочи към датата на неговото издаване то да се е състояло от една част. В подкрепа на това разпоредбата на чл.3,ал.1 от Директива 1999/37/ЕО предвижда, че свидетелството за регистрация се състои от една част, съгласно приложение I, или от две части, съгласно приложения I и II, а, според приложение I, ако свидетелството се състои само от една част, то съдържа думите „Свидетелство за регистрация“, каквито именно фигурират в издаденото на ищеца. Обстоятелството, че представеното от ответника свидетелство се състои от две части сочи на променени междувременно изисквания, с които германското право понастоящем е и съобразено, придавайки на предаването именно на Част II от свидетелството правното значение на изразено съгласие за прехвърляне на собствеността върху превозното средство. След като към датата на издаването

му свидетелството за регистрация на името на ищеца се е състояло от една част, то предаването му има същото правно значение. Обсъденото дава основание на настоящата инстанция да приеме, че ищецът е придобил собствеността върху процесния лек автомобил към 21.01.2008г., когато му е било предадено от лизинговата компания след изплащане на цената свидетелството за регистрация въз основа на сключения с нея договор за лизинг с уговорка за закупуване.

В издадения по-късно регистрационен талон за процесния автомобил на името на фирмата „Д-Т... Г...Х. Г...Х“ изрично е посочено, че притежателят на свидетелството за регистрация не се легитимира като собственик на превозното средство. Установи се и, че автомобила с променения регистрационен номер, с какъвто е вписан в този регистрационен талон, изобщо не е бил регистриран на територията на Община-Л., от чийто органи е посочено да е издаден с първа регистрация от 19.08.2005г., което поставя под съмнение автентичността на коментирания документ. По делото не са представени каквито и да било други доказателства за придобиване на собствеността върху автомобила от посочената фирма или евентуален неин праводател, за да се приеме тя да е разполагала с право да учреди права на ответника като управител на дружество, въз основа на които да упражнява фактическата власт чрез пълномощното. В тази връзка, според изпратената информация за германското право и неговото тълкуване, собствеността може да бъде придобита добросъвестно и от неоправомощено лице, като с §1006,ал.1 е предвидена презумпцията, че този, който държи непосредственото владение на дадена вещ, е и собственикът. Презумпцията е приложима при прехвърляне на правото на собственост по §929,изр.1 и изр.2. Приобретателят следва да е добросъвестен по отношение на собствеността на продавача. Добросъвестността на приобретателя се предполага по закон, съгласно §932,ал.2, което по граждански дела води до последицата, че този, който се позовава на осъществено недобросъвестно придобиване, следва да изложи липсващата добросъвестност на приобретателя и носи доказателствената тежест по отношение на същата. Добросъвестността липсва, ако на приобретателя е известно или вследствие на груба небрежност е неизвестно, че вещта не принадлежи на продавача, като за придобиването на моторни превозни средства важи особеността, че приобретателят действа

грубо небрежно, ако не се увери чрез представяне на талона за регистрация – част 2 /паспорта на МПС-то/, че продавачът има правомощия за разпореждане със същото. Правната сделка на добросъвестно придобиване е изключена, ако вещта е била открадната от собственика, изгубена или изчезнала по друг начин, съгласно §935,ал.1,изр.1, и истинският собственик в тази ситуация не губи собствеността и може да иска връщане без значение от кого владелецът е получил вещта. Претенцията за връщане губи давност след 30 години, според §197,ал.1,т.2, като срокът на давност започва да тече с възникването на претенцията, според §200,изр.1. При давността се касае за възражение, което следва да бъде взето под внимание само ако насрещната страна – владелецът, също се е позовал на нея, и, ако случаят е такъв, длъжникът има право да откаже престацията, според §214,ал.1. При тази регламентация и при наличните данни за извършена на 28.08.2005г., преди ищецът да е придобил собствеността от лизинговата компания, кражба на процесния автомобил, посочената фирма или евентуален неин праводател не биха могли и да се легитимират за негови собственици спрямо истинският първоначален такъв, който последен при това положение не е правно препятстван да се разпорежи със същия в полза на ищеца, комуто е бил предал владението още преди това. Правоприемникът на действителният купувач придобива и правото да иска връщане на откраднатата вещ, независимо в чия фактическа власт се намира тя. В този смисъл ответникът като последен държател на процесния автомобил не разполага с противопоставимо на ищеца като собственик право на ползване върху му.

Обсъденото обосновава извода за основателност на предявения иск, който като такъв следва да бъде уважен след отмяна на обжалваното отхвърлително първоинстанционно решение като неправилно.

С оглед на този изход по спора и във връзка с изричната претенция на жалбоподателя-ищец за присъждане на направените от него пред двете съдебни инстанции разноски, ответника следва да бъде осъден да му заплати сумата от общо 3356лв. като разноски за първоинстанционното производство и сумата от общо 1814,40лв. като разноски за въззивното производство.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №260550 от 16.12.2020г., постановено по гр.дело №1568/2018г. по описа на Окръжен съд-Пловдив, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА за установено по отношение на Б. ИЛ. П., с ЕГН:..., ..., със съдебен адрес: гр...., адв.С.К., че КЛ. ЮРГ. МЮЛ., роден на ...г., гражданин на Федерална Република *****живущ в гр.Щ. ..., И. Д. 35, със съдебен адрес: ..., адв.В.В., е собственик на лек автомобил марка „М.“, с оригинален номер на рама ..., издет като вещественно доказателство по ДП №...г. по описа на отдел „КП“ ОД на МВР П., с рег.№ ..., съгласно приетата от Районна прокуратура-Пловдив регистрация по регистрационни табели на автомобила при изземването му.

ОСЪЖДА Б. ИЛ. П., с ЕГН:..., ..., със съдебен адрес: гр...., адв.С.К., да заплати на КЛ. ЮРГ. МЮЛ., роден на ...г., гражданин на Федерална Република *****живущ в гр.Щ. ..., И. Д. 35, със съдебен адрес: ..., адв.В.В., сумата от 3356лв. /три хиляди триста петдесет и шест лева/, представляваща разноски за първоинстанционното производство, и сумата от 1814,40лв. /хиляда осемстотин и четиринадесет лева и четиридесет стотинки/, представляваща разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____